

Danmark har et problem i forhold til Europarådets Socialpagt. Der er indledt klageprocedure mod Danmark for overtrædelse af pagten. Komiteen af uafhængige eksperter, der er et kontrolorgan, som skal påse, at medlemslandene efterlever pagtens bestemmelser, har fastslået, at den negative foreningsfrihed ikke er tilstrækkeligt beskyttet i dansk lovgivning. Ekspertkomiteen konkluderer, at socialpagtens art. 5 er overtrådt, så længe eksklusivaftaler er tilladt i den private sektor.

Danmark var i 1989 sammen med 10 andre EU-lande med til at vedtage en fællesskabspagt om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige rettigheder. I fællesskabspagten står bl.a., at enhver arbejdsgiver og enhver arbejdstager har frihed til at melde sig ind i henholdsvis arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer eller undlade at gøre dette, uden at det må komme den pågældende personligt eller erhvervsmæssigt til skade. Den danske retsstilling er således ikke i overensstemmelse med forpligtelserne i fællesskabspagten. I protokollen til Maastrichttraktaten udtrykker de 11 lande ønske om at gennemføre fællesskabspagten. Med Amsterdamtraktaten indskrives protokollen i selve traktaten, og der henvises igen til fællesskabspagten samt til den europæiske socialpagt. Der er dog tale om hensigtserklæringer og altså ikke retligt bindende bestemmelser.

I en række lande er eksklusivbestemmelser forbudt. Følgende lande kan nævnes: Tyskland, Frankrig, Italien, Belgien, Storbritannien, Grækenland og Spanien. I Tyskland er foreningsfriheden beskyttet i grundlovens art. 9, afsnit 3. Retten til at stå uden for en orga-

nisation er også beskyttet. Følgen heraf er derfor, at eksklusivklausuler er grundlovsstridige.

Retssager vedr. eksklusivbestemmelser

Der verserer flere retssager vedr. eksklusivbestemmelser ved de danske domstole. Den kristelige fagbevægelse har bedt domstolene tage stilling til spørgsmålet, om foreningsfrihedsloven er i overensstemmelse med praksis ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Sagen vedrører et medlem, der blev afskediget på virksomheden Novadan A/S, fordi han ikke ville betale kontingent til SiD. Begrundelsen herfor var bl.a., at SiD giver økonomisk støtte til Socialdemokratiet. Der blev afsagt dom i Vestre Landsret i februar 1998. Fagbevægelsen tabte sagen i landsretten. Af præmisserne fremgår det imidlertid, at landsretten finder, at navnlig afgørelsen i Sigurjónsson-sagen rejser begrundet tvivl om, hvorvidt foreningsfrihedslovens undtagelser i § 2, stk. 2 og 3, kan anses at være i overensstemmelse med den forståelse af konventionens art. 11. Desuden tillægger landsretten det betydning, at det må anses for i sig selv betænkeligt og muligvis i strid med konventionens bestemmelser om blandt andet ytringsfrihed at forpligte individer til mod deres overbevisning af være medlemmer af fagforeninger med et klart partipolitisk tilhørsforhold. Endelig udtaler landsretten, at det bør overlades lovgivningsmagten at tage stilling til, om menneskerettighedsdomstolens nyere praksis bør give anledning til ændring af foreningsfrihedsloven. Sagen er anket til Højesteret, hvor sagen domforhandles den 19. april 1999.

Skriftlig fremsættelse

Kristian Jensen (V):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af organisationsfriheden.

(Beslutningsforslag nr. B 18).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.